דער לץ זאגט

פרויען ווערען דארום גערופען "דער שוואכער געשלעכט". ווייל מיר מענער האבען צו זיי א שוואכקייט.

* * *

ווי קינסטלעריש פרויען זאלען ניט זיין, זענען זיי אמבעסטען, ווען עס רעדט זיך וועגען קינדער.

א באוויז, אז אפילו איזא קרעמער זינגט אמשענסטען קינדער־לידער.

* * *

דער בעסטער באוויז ווי גרויס די ארבייטסלאזיגקייט איז אין שטאדט, זענען געווען די "אשערס". ביים קרעמער קאנצערט. זיי האבען באדארפט היטען די לייריגע בענקלאך.

* * *

דער טימפאזיזם וועגען אידישען טעאטער דערמאנט אין שלום עליכמ'ס מיל־כיגס, ווי ער זאגט "אויב עס איז ניטא קיין מילכיגס, דארף מען ריידען וועגען מילכיגס".

האלענדער זאגט, אויב עס איז ניטא פאר וועמען צו שפילען טעאטער, זאל מען כאטש ריידען וועגען טעאטער.

* * *

די היגע רעוויזיאניסטען האלטען אין איין אראנזשירען מעמאריעלס. מיר ראטען זיי דארום צו אראנזשירען א מעמאריעל פארזאמלונג נאכ'ן קריזיס.

* * *

מיין רומענישע שוועסטערין האט זיך אנטזאגט צו געהן זעהן א "חתונה אין פריזאן".

זי האט פיינט, זאגט זי, בילדער פון איינענעם לעבען.

געדענקסטו אברהמ'ל?

(א בריעף פון טאראנטא קיין אייראפא)

געדענקסטו אברהמ'ל, געדענקסטו אמאל געהאנגען האט גאלד ווי א רעגען. אין יעדען בריעף וואס מ'האט דיר געשיקט איז דארטען דאלארען געלעגען.

געדענקסטו מיין ברודער די גאלדענע צייט, די זיסע, די גליקליכע יאהרען, איצט האט אונז דאס מזל די ראלען פארטוישט.

דער קבצן בין איך איצט געווארען... איצט ביסטו, אברהמ'ל, ביי אונז דער גביר דאס אויבערשטע פון שטויסעל...

דאס טויגעל מ'זאגט, אז דו האלסט שוין ביי ווערען א באנקיר.

דורך דיינע געשעפטען — מיט ביינעל... טא זייז־זשע א גוטער, ברודער'ל מיין, פארנעם אונזער פיין און גרייזאטע, און שיקסטו א בריוועל — טא לייג־זשע אריין אויך צייטענווייז דארטען א זלאטע...

דער בלאנדער.

נאך די וואלען

(געזונגען פון א דורכגעפאלענעם)

פון ליץ הגדול.

ס'איז שוין נאך די וואלען,
אריבער די בחלה,
כ'שעהם זיך אויסצוזאגען,
כ'האב געכאפט א מפלה.

כ'האב געמיינט אז כ'בין
פרעזידענט פון דעם קהל
וועלען פאר מיר שטימען
דער גאנצער כלל ישראל.

מיין שוועגערין מאכט חזק
קיינער ווייסט מיין שמערץ,
ס'איז א בושה מיר אין פנים,
און א וועהטאג אין הארץ.

די וואלען האבען געקאסט מיך
כ'שעהם זיך אויסצוזאגען,
די וואלען האבען געקאסט מיך,
כ'מעג דאס איצט פארמאגען.

ס'האבען ניט געשטימט פאר מיר
מיינע טאראנטער אידען,
מיינע שונאים פרעהען זיך,
פריינט זענען צופרידען.

דערוועהלט געווארען זענען
אנדערע קאנדידאטען,
כ'בין געבליבען אהן א בענקעל,
א רוח אין זייער טאטען.

בעת א לויה

ווייסט געבאך אן אלמנה:
— וועה איז צו מיר! א בראך איז צו מיר! עס איז מיר געבאך צוגענומען געווארען מיין קרוין, מיין אוצר! איין טרייסט האט איך נאר: איך וועל כאטש פון איצט אן וויסען, וואו ער פארברענגט בי געבט.

א קינד מיט א באנד

פון וואלענטין קאטאיעוו

מיט א יאהר צוריק, ווען דער רעדאקטאר האט אנגעהויבען ארויסצוגעבען דאס אילוסטרירטע סאוויעטישע וואכענבלאט, איז ער געווען מונטער, לעבענס־לוסטיג און נאאיוו, ווי א סטענאגראפיס־טין אן אנפאנגערין.

אין דעם רעדאקטאר'ס הארץ האט בען געשטורמט די שעהנסטע געפיהלען, און ער האט געקוקט אויף דער וועלט מיט ברייט צעעפענטע, קינדערשע, בלויע אויגען.

איך גערענק, ווי דער דאזיגער צאר־טער יונגערמאן האט, נאכדעם, ווי ער האט פריינינבינ צעטיילט אלע מיטארבייטער אוואנסען, הארציג געזאגט:

— אזוי מיינע פריינט! מיר שטעהען פאר א גרויסער און וויכטיגער אויפגאבע. מיר דארפען אוועקשטעלען א וועטליכע אילוסטרירטע סאוויעטישע רוטע שריפט פאר'ן מאסען־לייענער. פארפאלען. מען לעבט אונטער'ן נעפ, מוז מען לויט'ן נעפ זינגען, כא־כא...

די מיטארבייטער האבען צוישטימענד געשאקעלט מיט די קעפ.

— אבער טייערע חברים מיינע, איך בעט האבען אין זינען, אז אונזער זשורנאל מוז קודם כל זיין א סאוויעטישער... א רויטער, אויב מען קאן זיך אזוי אויסדריקען. און דעריבער — ניט געטשאקעט! איהר פארשטעהט, צי ניין? קיין שום סוויעקפיגע קעלבלאך... קיין שום סענסאציאנעלע צווילינגס! דער נייער סאוויעטישער רויטער שטייגער, דאס איז דער קוואל, וואס פון איהם קאנט איהר שעפען מיט פולע הויפענס. אויב ניט, וואס פאר א פנים האט דאס: מ'ברענגט א בילד פון א הונט, וואס רויכערט א פאר־פיראס און לייענט אן אוועוב־צייטונג, און מען דרוקט דעם דאזיגען הונט אין 400 טויזענט עקזעמפלארען. צום טייפעל, דער הונט, וואס לייענט א צייטונג!

— צום טייפעל! דעם הונט! וואס לייענט! א צייטונג!!! — האבען אלע צייט, האט ער אנגעקלונגען צו די, וואס מיטארבייטער געענטפערט אין כאר, און דערשיינען שבת.

— האלא! איהר ווייסט קיין שום זאך ניט?

— וואס איז אזוינס? — האט נא־איוו זיך גע'חידוש'ט יענער רעדאקטאר.

— וועגען עופלה מיט דער באנד, ניט געהערט?

— ניין, וואס איז דען?

— און מיט וואנצעס אן עופה'לע?

— נו, יא. איז וואס ווילט איהר זאגען?

— איהר ווערט דרוקען זיין בילדעל?

— געוויס, ווי דען אנדערש!

— הייסט דאס, ערשט שבת?

— פארשטעהט זיך, אז שבת, עס ברענט ניט.

און מיר מיטוואך, כ'יכי־

— זאל זיין מיט גליק!

דער רעדאקטאר האט אויעקגעלייגט דאס טרייבעל.

— א חברה'מאן! עס ברענט ניט, זאגט ער. און מסתמא ווערט ער דארטען צעפלאצט פון קנאה. עפעס א־קליינינ־קייט! א קינד מיט א באנד! איינמאל אין טויזענט יאהר פאסירט אזא זאך.

עס איז ארייגגעקומען דער פאטא־גראפיסט.

— נו, ווי, וואס? באווייזט!

דער פאטאגראפיסט האט א קוועטש געטאן מיט די פלייצעס.

— נארניט אויסרגעוועהנליכעס. ערשטענס, איז איהם ניט צוויי יאהר, נאר פינף. צווייטענס, האט ער קיין שום באנד ניט, און וואנצעס אויך־ניט, און באקענ־בערד אויך ניט. ביטע!

דער פאטאגראפיסט האט דערלאנגט דעם רעדאקטאר דאס בילד.

— המ... מאדנע! א איינגעל אזוי ווי אלע איינגלאך. נארניט אויסערגע־וועהנליך. א שאד, א גרויסער שאד.

— וואס האב איך געזאגט, — האט זיך באריהמט דער פאטאגראפיסט, — ניט געווען זיך וואס צו יאגען. און אויך פאר'ן איינגעל א בחנם'דיגע מאטערניש. כסדר פאטאגראפירט מען איהם. פונקט פאר מיר האט איהם פאטאגראפירט א שליח פון די, וואס דערשיינען שבת. אזא חוצפה'דיגער בלאנדין. איהר וועט ניט גלויבען, א גאנצע שעה האט ער איהם פאטאגראפירט, און האט קיינעם אין צי־מער ניט ארייינגעלאזט.

דער רעדאקטאר האט פארוואלקענט געקוקט אויפ'ן קינד'ס בילד.

— עפעס געפעלט מיר ניט די גאנ־צע מעשה — האט ער געזאגט פארארו־טערט. — פארדאזשאנסקי האט צו מיר פערזענליך געקלונגען, און איך האב ניט געקאנט האבען קיין טעות. מ'זאגט, א לאנגע שווארצע באר, און וואנצעס אויך שווארצע... גרויסע... ווידער באקענבערד... איך באגרייף דאס ניט.

דער רעדאקטאר האט אומרוהיג גע־נומען דאס טעלעפאן־טרייבעל.

— האלא! זאגט איהר, הייסט עס, אז איהר וועט שבת דרוקען דאס בילד פונ'ם פענאמענאלען עופה'לע?

—פונ'ם עופה'לע מיט א באר און מיט וואנצעס?

— יא... און מיט באקענבערד... מיר וועלען דרוקען. וואס איז דעו?

— המ... און איהר האט א פא־טא־גראפיע? מיט וואנצעס און מיט א באר?

— נו, אוודאי! און מיט באקענ־בערד. ווי דען!

דעם רעדאקטאר איז קאלט געווארען.

— פארוואס־זשע... — האט ער גע־שטאמעלט — איז דאס איינגעל ביי מיר... אהן וואנצעס... און אהן א באר... און אהן באקענבערד?

— נאטיר פשוט, ווייל מיר האבען א בעסערען פאטאגראפיסט.

— וואס מיינט איהר דערמיט צו פארוואס קומט דאס מיר אזא שרעקליכער זאגען? האלא! האלא! צוואלדי שווארצ־אומגליק?

— אוועקגעלייגט דאס טרייבעל, טויגעניכטס!

דער רעדאקטאר האט גענומען ארומ־לויפען איבער'ן קאבינעט; ער איז צוגע־לאפען צום פאטאגראפיסט.

— נעהמט אן אויטא, פאהרט צו, קלעהרט אויף. טאמער וועט זיך ארויס־ווייזען, אז זיי האבען איהם צוקלעפט די באר, וועל איך צונויפשטעלען א פרא־טאקאל, און וועל זיי צוגאנגען צום שאנד־סלופ, דאס הייסט, צונאגלען... פארט!

דער רעדאקטאר איז ווי א טיגער ארומגעלאפען איבער'ן קאבינעט. אין א שעה ארום איז געקומען צו פאהרען דער פאטאגראפיסט.

— נו, וואס?

דער פאטאגראפיסט איז מיט וואר־עלעריגע טריט צו צו א שטול און האט זיך שווער אוועקגעזעצט. ער איז געווען בלאס, ווי א פרישער מת.

— אויפגעקלעהרט?

— אויפגעקלעהרט. — דער פאטא־גראפיסט האט א מאך געטאן מיט דער האנט אונגעהויבען צו כליפען.

— טא רעדט זשע! ציהט ניט! פפ־פ! זיי האבען צוגעקלעפט א באר?

— ערגער... זיי האבען...

— נו?

— זיי האבען פריהער... פאטאגרא־פירט... דאס קינד... און נאכדעם...

— דערמארדעט? רעדט! פייניגט ניט!

זיי האבען עס נאכדעם...

— נו?!

— אפגעראזירט.

מיט'ן רעדאקטאר האט געטראפען א לייכטער הארץ־שלאג. דער רעדאקטאר האט געיאמערט.

— אונזער.. סאוויעטישע.. רויטע.. מוסטערהאפטע... קינדישע בארד! אך, אך, אך!

— אויב איין יומים־נוראים, איי־נער פון די גרויסע חזנים, איז אריין אין א בוך־סטאר, און געפרעגט, אויב מען וועט ביי איהם קויפען א ראש־השנה'דיגען מחזור.

"איך קויף ניט קיין איינציגע ספרים, איך קויף נאר נאנצע לייבערערי", האט געענטפערט דער סטאר־קיפער.

"דאס איז אויך מיין נאנצע לייבערערי! איך האב ניט קיין אנדערע ספרים, אויסער דעם מחזור אין מיין הויז".

* * *

יונגער חתן: איז עס אמת, אז פאר די זעלבע געלד, וואס קאסט איינעם, קענען לעבען צוויי?

פארהייראטער מאן: זעהר ריכ־טיג, אבער נאר דאן, ווען די צוויי לעבען באזונדער, ניט ווען זיי זענען צוזאמען פארהייראט.

* * *

איינע פון אונזערע אריסטאקראטישע ליידים, האט אבגעשטאט א וויזיט דעם אסיילום אויף קוויין סטריט.

אריינגעהענדיג אין הויף, האט זי געטראפען א אידישען יונגענמאן מיט א רידעל ארבייטענדיג ארום א בוים.

"וואס פאר א שעהנער נארטען!" האט זי אויסגערופען. "איך גלויב אז איהר פיהלט זיך דא גליקליך."

"אה, יעס, איך בין משוגע פאר דעם פלאץ."

* * *

א צייטונג דערצעהלט, אז איינע פון די גרויסע פישערייען ביים פאסיפישען ברעג, האט אנגעהויבען פאקען סארדינס שטעהענדיג. אין הויכע קענס, אנשטאט ווי ביז איצט לינענדיג אין פלאטשינע באקסלאך.

אין אנדערע ווערטער מיינט עס: אנשטאט צו זיין געפאקט ווי סארדינס, ווערען זיי געפאקט ווי מענשען אין א סטריט־קאר.

* * *

"איך וואלט געווען צופרידען, ווען דיר טהוען וועה די צייהן, אנשטאט מיר, מאמא."

"ביזט א פיינע קינד, דארעלע! אזוי זאגט מען דאס צו א מאמע?"

"יעס, אבער וואס וואלט דיר דאס געארט? דו קענסט דאך דיינע צייהן, אלעמאל ארויסנעהמען."

* * *

"האלא! ווי געהט עס ביי אייך אין האמילטאן אונזער חבר שניטקינד מיט זיין ווייבעל אין זייער פארהייראטען לעבען?"

"זיי לעבען פונקט ווי אין גן־עדן."

"ועהר שעהן! אזא זאך פרעהט מיך צו הערען."

"יעס, פונקט ווי אין גן־עדן. געהען ביידע נאקעט, און גרייט יעדע מינוט, אז דער לענדלארד זאל זיי ארויסווארפען!"

פון יענע בריעף

(במקום פעליעטאן)

פון אברהמ'ל.

— "דו מעגסט מיר געבען "מזל־טוב" — מיין לאנדסמאן לאזט מיר וויסען.

— "איך בין קיין שטעף־קינד קעהר פון לאנד, און כשר איז מיין ביסען.

ווי לאנג ערשט מיך ניט צוגעלאזט האט קיינער אין ארטעלען, און ניט דערלויבט מיר פון מיין פאך זיך אויף די פיס צו שטעלען?

וואס איז? מיין טאטע איז געווען א שטיקעלע כלי־קדש, דערפאר האב איך פארזוכט דא פלייש נאר אינכמאל אין א חודש.

און מיינע קינדער האבען ניט געטארט געהן אין די שקאלעס, און פון "ארטעל" פאריאגט האט מען דעם טאטען נאך מיט כללות...

נאר וואס טוט נאט? א דוחק ווערט אין קרים אויף בעל־מלאכה'ס און מ'האט מיט אונז שוין אויפגעהערט זיך שפילען אין צו־לחכעים...

און דער "קאזמעט" אליין געשיקט נאך מיר האט א שטאפעטעל, און האט ארויפגעצימבעלטמיך אין איבערוואנדער־צעטעל.

ווייל איך א שמיער בין אלע יאהר און קען אין קרים פארדינען, און אויב איך פאהר נאך קיין בידזשאן, א גליק וועל איך געפינען . . .

הכלל, איך בין שוין אין בידזשאן און דארף ניט קיין נדבות, איך מאך א פינפערעל א טאג פון טשוועקעס און פארקאוועס . . .

די לופט איז דא כחיה'דיג, און אנדערש קלאפט דער האמער; אין שטאל איז קיהל, נאר פון מיין הויז די קוזניע איז פיעל גראמער.

קיין עסען פעהלט דא ניט, ווייל פאר די אייזען מאטעריאלען, קארטאפעל ניט מען דיר און ברויט און מילכיגס — נאנצע קוואלען.

און איבען קומען יעדען טאג צום "מנין" אין די וועלדער, וואו מען פארדיענט פון זעגען האלץ, א נאנצען שלל מיט געלדער...

קיין דריי חדשים וועט דא מיר ניט נעהמען — מיין משפחה אראפצובריינגען אויך אהער, וואו ס'ווארט אויף זיי מלאכה...

מען שמועסט דא — א "רעפובליק" א אידישע ט'מען בויען. נאר איך וועל ניט דערלעבען שוין דאס מיט מיין קאפ דעם גרויען.

דאס ווער דארף האבען מלוכות דא

צו מיין פארדיענסט דעם פעטען, פאר מיר געגוט איז דער פארבאנד פון אונזערע סאוויעטען...

איך ווייס ניט, וואס וועט שפעטער זיין מיט אונזער מזל־ברכה, דערווייל אן אוצר צאלט מע, דא פאר יעדען בעל־מלאכה...

די קענסט דאך אבער אונזערע אחינו בני ישראל, זיי זאלען נאר ניט, אנפאהרען דא אלע, אויף — אמאל.

און נעהמען קאנקורירען באלד

און די פרנסה שלאגען, אז איינער זאל ניט אנשטאפען דא איבעריג זיין מאגען...

נאר איך האב שוין באוואהרענט דאס און האב אהיים געשריבען צו לאנדסלייט גרוסען "שרעקליכע" און ליגענס — נאך־באליעבען...

איך האב זיי אנגעשראקען, אז די קינדער אין די ווינען צופרעסען זוערען דא אויף שטויב פון ריעזענ־גרויסע פליגען;

איך האב דערצעהלט זיי, אז אין לאנד ליידט יעדער אויף טראכאמע. און מען פארדיענט קיין גראשען צו דערהאלטען די נשמה . . .

און ווייטער האב איך זיי געהאקט א טשייניק, אז "נאלאגען" אויף יעדען לייגט מען דא ארויף — נאר ניט צום איבערטראגען...

דערווייל האב איך שוין פון מיין ווייב א בריוועל מיט יללות, ווי הייסט מיר שוין אנטליפען פון דעם ווייטען ווייסטען "גלות"...

די לאנדסלייט האבען איהר געזאגט געצייגט די בריוולאך מיינע. — איז דאך מיין אידענע "גערעכט" מיט איהר געשריי און טענה...

נאר איין זאך בין איך זיכער, אז די לאנדסלייט מיינע קלוגע ניט קומען וועלען שוין אהער — מען דארף דאך זיין משוגע!

(פארזעצונג אויף פיידזש 3)

רוסלאנד יענקיזירט זיך

ארינינעל אנטנומען פון משה גיבמירס מאכענאציע "פען און פיסק . . ."

פון אבעלע.

מאסקווע וויל
סאוועטיזירען
אמעריקא.
און אמעריקא
יענקיזירט
די סאוויעטען . . .
דער קרעמעל
האט פארביטען
דעם קאמוניזם
אויפ'ן פארדיזם . . .
און דער קרעמעל
יענקיזירט,
פארדיפיזירט
רוסלאנד,
מיט פראכט און גלאנץ . . .

אויפ'ן עכט
אמעריקאנער שטייגער
נאר מיט רוסישע
מעטאדען . . .
מאסען פראדוקציע . . .

האר־אפ,
פוש און פול,
ספיד אפ סיסטעם,
פארמאשינעווען
דעם מענש,
און פארמענשליכען
די מאשין . . .
אינטערעסאנט
נאכצופאלגען
דעם יענקיזירונגס

און פארדיפיזירונגס
פראצעס,
אין איוואן גראזני'ס
און סטאלין'ס מדינה . . .
ווי וועט די יענקיזאציע,
די פארדיפיזאציע,
ווירקען אויף דעם
רוסישען האמלעט מענש...?
וועט דאס האמער־ליעד,
דער מאשינען געבריל,
דער פייף פון
פאבריקען קוימענס
גובר זיין דעם
"עי אוכניעס",
דאס וואלנא ליעד,
וואס די רוסישע פאלק
פאלקס־נשמה
האט אזוי לאנג
און אפט
מיט געוויין געזונגען...?
וואס וועט דער יענקישער
מאשינען שמעלץ־טאפ
די פארדישע מאסען־פראדוקציע
מאכען פון רוס..?
פון די סטאלינס,
און די סאנינס,
פון די ראספוטינס,
די ראסקאלניקעס
פון די טרעפאווס,
און די טראצקיס,
פון די נערשונגס,

און די אזאווס,
פון די נעכלודאווס,
און די בלעסטאקאווס,
די האבטשינסקיס
און באכטשינסקיס,
די יעווגעני אנעגינס
און די באזארואווס,
די רודינס
און די לענינס,
די קראסנאזאווס
און די סמערדיאקאווס...?

וועט זינגען
דער קולאק
פון דער ערד,
אדער די אלטע
רויט נייע נאגייקע...?

וועט זינגען
דער האמער און דער סערפ,
אדער פען און ביקס...?
וועט פון דעם
יענקישען מאשינען
שמעלץ־טאפ
ארויס אן איבערמענש,
וואס וועט
דאס פרייהייטס ליעד
דער וועלט זינגען,
אדער א גלוס, א מאנסטער
וואס וועט רוסלאנד
מיט א בראנד פאקעל
פארצעהרען...?

א בריוועל צום רעדאקטאר

א גוט מארגען אייך,
מיסטער רעדאקטאר,
פון "גוט מארגען"
זאל גאט געבען אייך
לאנגע יאהר
און שיצען אייך
פון זארגען . . .
איך שיק אייך א לידעל דא,
עס וועט דער עולם לאכען,
דרוקט עס פלים
מיר באלד אפ,
איהר וועט מיך
גליקליך מאכען...
און אויב מיין ליעד
געפעלט אייך ניט
און איהר ווארפט עס
ארויס אין דרייסען,
טא דרוקט זשע כאטש
מיין נאמען אפ,
ווייל דאס איז
וואס איך בין אויסען . . .

שפריצען

פון יהושע זינגער

אויב איינער איז א גרויסער ספעציא־ליסט אין זיין פאך, דאן קען מען עס ארויסליינען פון זיין פנים, האט ער־קלעהרט א וויסענשאפטס־מאן.

ניט אלע מאל, חבר פראפעסאר!

אט איז מיין באקבער זעהר א גרוי־סער ספעציאליסט אין זיין פאך, און איהר קענט עס ניט ארויסלייענען פון זיין פנים, נאר פון מיין פנים.

* * *

"האלא, בעני! זעה נאר, איך האב געהערט, אז דיין פעני נאלד, מיט וועמען דו האסט זיך ארומגעפיהרט גאנצע פיער יאהר, האט חתונה געהאט!"

"יעס, זי האט חתונה געהאט,"

"דאן גיב איך דיר מיין סימפאטיע, איך גלויב, אז דיעזע טרויעריגע פאסירונג פארשאפט דיר זעהר פיעל קרענקונג!"

„יעס, פריינד! דיעזע טרויעריגע פאסירונג, פארשאפט מיר זעהר פיעל קרענקונג."

"מיט וועמען האט זי חתונה געהאט?"

"מיט מיר!"

* * *

די סטריט־קאר איז געווען געפאקט, צוויי פרישע פרויען זענען ארויפגעגאנגען. איז ארויס דער קאנדוקטאר און רופט אויס: רוקט זיך, רוקט זיך דזשענטעל־לייט, מאכט פלאץ פאר צוויי ליידיס!

איין מאן זיצענדיג ביים טיהר, האט א בורטשע געטאן: איך וועל זיך ניט רוקען, איך וויל מיך ניט איינשפארען!"

"איהר ראפט ניט זיין בייז, מיס־טער," האט געזאגט דער קאנדוקטאר, "איך האב דאך אייך ניט געהייסען, איך האב דאך געזאגט דזשענטעללייט".

* * *

א פאסט־קארד, וואס איז ארויסגע־שיקט געווארען פון ניו יארק קיין טאר־אנטא, מיט זיבעעצעהן יאהר צוריק, גרא־טולירענדיג א פרוי צו איהר 40־יאהריגען געבורטסטאג, איז ערשט היינטיגע וואך אנגעקומען.

נאטירליך, די פרוי איז שוין יעצט ניט אלט קיין פערציג יאהר, — יעצט איז זי צוויי־און־דרייסיג!

* * *

א איד, וואס איז יומים־נוראים, איי־נער פון די גרויסע חזנים, איז אריין אין א בוך־סטאר, און געפרעגט, אויב מען וועט ביי איהם קויפען א ראש־השנה'דיגען מחזור.

"איך קויף ניט קיין איינציגע ספרים, איך קויף נאר נאנצע לייבערערים", האט געענטפערט דער סטאר־קיפער.

"דאס איז אויך מיין נאנצע לייבערערי! איך האב ניט קיין אנדערע ספרים, אויסער דעם מחזור אין מיין הויז".

* * *

יונגער חתן: איז עס אמת, אז פאר די זעלבע געלד, וואס קאסט איינעם, קענען לעבען צוויי?

פארהייראטער מאן: זעהר ריכ־טיג, אבער נאר דאן, ווען די צוויי לעבען באזונדער, ניט ווען זיי זענען צוזאמען פארהייראט.

* * *

איינע פון אונזערע אריסטאקראטישע ליידיס, האט אבגעשטאט א וויזיט דעם אסיילום אויף קוויין סטריט.

אריינגעהענדיג אין הויף, האט זי געטראפען א אידישען יונגענמאן מיט א רידעל ארבייטענדיג ארום א בוים.

"וואס פאר א שעהנער נארטען!" האט זי אויסגערופען. "איך גלויב אז איהר פיהלט זיך דא גליקליך."

"אה, יעס, איך בין משוגע פאר דעם פלאץ."

* * *

א צייטונג דערצעהלט, אז איינע פון די גרויסע פישערייען ביים פאסיפישען ברעג, האט אנגעהויבען פאקען סארדינס שטעהענדיג. אין הויכע קענס, אנשטאט ווי ביז איצט לינענדיג אין פלאטשינע באקסלאך.

אין אנדערע ווערטער מיינט עס: אנשטאט צו זיין געפאקט ווי סארדינס, ווערען זיי געפאקט ווי מענשען אין א סטריט־קאר.

* * *

"איך וואלט געווען צופרידען, ווען דיר טהוען וועה די צייהן, אנשטאט מיר, מאמא."

"ביזט א פיינע קינד, דארעלע! אזוי זאגט מען דאס צו א מאמע?"

"יעס, אבער וואס וואלט דיר דאס געארט? דו קענסט דאך דיינע צייהן, אלעמאל ארויסנעהמען."

* * *

"האלא! ווי געהט עס ביי אייך אין האמילטאן אונזער חבר שניטקינד מיט זיין ווייבעל אין זייער פארהייראטען לעבען?"

"זיי לעבען פונקט ווי אין גן־עדן."

"ועהר שעהן! אזא זאך פרעהט מיך צו הערען."

"יעס, פונקט ווי אין גן־עדן. געהען ביידע נאקעט, און גרייט יעדע מינוט, אז דער לענדלארד זאל זיי ארויסווארפען!"